

Искать да ни прѣдставятъ като хубава, като полезна, като добра и спасителна работа за насъ отнеманieto на правдинатъ ни!

Ные ще бждемъ никакъвъ народъ, ако жертвуваме свободжтъ си за прѣхранжтъ си, ако жертвуваме правдинитъ си за спокойствието си, ако ся оставимъ да ны излъжатъ още веднѣжъ, ако ся отдадемъ доброволно въ ржцѣтъ на неприятелитъ си.

Може ли да става рѣчь за поправяние на конституцијтъ, когато при цѣлокупносттаж ѝ ний видѣхмы съвършенното нейно уничтожение?

Не; въстановието на конституцијтъ непожтнѣта; или разобшението на народътъ съсъ властѣтъ, която навѣтува правдинитъ му. — Всяка власть отъ който ся удалеява народътъ пада, като дърво подсѣчено въ коренѣтъ.

Оставены безъ подрѣжжъ въ прѣстѣжнитъ си замыслы, люднѣтъ на беззаконието ще наднѣтъ, ще пчезинѣтъ.

Още веднѣжъ ся обрашамы къмъ всякого едного българина, отправамы ся къмъ вечный Българскый Народъ и прѣдизвыквамы го на енергыческж борбж за правата, за самоуправлението на Българиѣж, призоваваме го на борбж систематическж, единственната, която може да ни даде възможность да отстоимъ политическжтъ си самостоятельность. Отъ тѣжѣ борбж зависи нашето бытие и небытае, т. е. да бждемъ или да не бждемъ като народъ.

Ные трѣба сериозно да подхванемъ дѣлото, и да бждемъ готовы да дадемъ отпоръ на произволѣтъ надъ насъ, по този начинъ само ще можемъ да бждемъ народъ Българскый и да имамы държавж Българскж; иначе ний смѣ обречены на окончательно падение, изгасване и пчезвание отъ по между народѣтъ.

Никой неможе да бжде врагъ самъ на себе си, и за какъвото и да е силны обѣщания, никой не бѣ ся рѣшилъ да бжде истребитель самъ на себе си.

Послѣдненъ чась е на бытието ни като народъ; ний вече съ настоящего си нерасполагамы, а можемъ ли да имамы бждуше, и ще имамы ли? Ето въпросѣтъ, за който е настанжлъ часьтъ да ся рѣшава.

Нѣма ли право да говори на братията сионзи, който има да имъ каже онова, което е отъ най голѣмъ интересъ за тѣхъ?

Они който не черпе въодушевенията си отъ не народны изворы, който не е искалъ да гали съотечественицитъ си, и който може да каже, че никѣга не гы е галилъ и ласкалъ, и сега не крѣе отъ тѣхъ най горчивѣтъ истиннж.

пловдивъ 17 Мартъ 1833.

П. Р. СЛАВЕЙКОВЪ.